

[Miljøministeren]

der dem. Det er slet ikke noget nyt for industrien at sidde i den slags samarbejdsorganer, og det går udmærket, hr. Knud Lind. Industrien er faktisk meget bedre, end hr. Knud Lind tror, og industrien har oven i købet også glæde af det samarbejde, fordi den får en meget intens fornemmelse af, hvordan samfundsudviklingen egentlig forløber. Det giver disse samarbejdsorganer gode muligheder for, og de giver også gode muligheder for, at man ikke misforstår hinanden. Og det giver i hvert fald gode muligheder for, at sådan nogle ikke særlig rigtige påstande, som hr. Knud Lind kommer med, kan tilbagevises, fordi folk ved, hvad det handler om, fordi de selv har prøvet at sidde og samarbejde.

Med hensyn til det økonomiske vil jeg henviser hr. Knud Lind til den blå plan, som jeg forstår at hr. Knud Lind stadig har, fordi han ikke har kunnet sælge den, fordi han havde streget i den. Der står på side 81, at en fransk opgørelse viste, at ud af 200 nye produktionsprocesser var 70 pct. forbundet med en produktivitetsstigning på grund af besparelser i energi- og materialeforbrug og altså økonomisk forsvarlige.

Jeg vil i øvrigt sige, at vi har jo fremlagt »Mål og midler« . . . Nej, man kan altså ikke høre noget.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg er ganske enig med miljøministeren. Det er ikke en forsvarlig måde at gennemføre forhandlingen på. Miljøministeren har ordet – i ro!

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Ja, i hvert fald vil jeg gerne have, at den ordfører, jeg henvender mig til, kan høre det. Men jeg kan berolige med, at jeg har kun to korte bemærkninger tilbage.

I »Mål og midler«, som vi jo diskuterede her i efteråret, er der en investeringsplan på 33 mia. kr., og det angiver rammen for de udgifter, som regeringen har tænkt sig at arbejde efter. Det er altså ikke fuldstændig grebet ud af luften. Regeringens handlingsplan skal naturligvis ses i sammenhæng med de øvrige udspil, der er kommet fra Miljøministeriet.

Men ellers tror jeg nok, man kort kan sige til hr. Knud Lind, når han spørger, hvad regeringens handlingsplan koster, at den koster livet, hvis ikke vi følger en meget stor del af den.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 19 af Dorte Bennedsen (S), Ole Bernt Henriksen (KF), Margrete Auken (SF), Hanne Severinsen (V), Marianne Jelved (RV) og Glønborg (KRF): (se foran)

vedtoges med 105 stemmer (S, KF, SF, V, RV og KRF) mod 15 (FP); 3 (CD) stemte hverken for eller imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Forespørgsel nr. F 9:

Forespørgsel til udenrigsministeren [om den maritime oprustning].

Af Jens Thoft (SF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 9/11 88. Fremme af forespørgslen vedtaget 15/11 88).

*Begrundelse***Jens Thoft (SF):**

Mens oprustningen på en lang række områder er ved at komme under en vis kontrol, er den helt gal med flådeoprustningen. Ingen af de nuværende nedrustningsfora har forsøgt at inddrage dette område.

Den internationale afspænding har det tilsyneladende godt, men vi er stærkt forurologede over, at en lang række af de sprænghoveder, der nu fjernes, bare bliver erstattet af flådebase-rede krydsermissiler.

I pessimistiske øjeblikke kan man få den tanke, at årsagen til, at supermagterne har været så villige til at fjerne mellemdistanceraketterne fra landjorden, var, at her var de alt for synlige, og de var alt for lette demonstrations- og protestmål. Det er ulige lettere at vise sin protest ved Greenham Common end i Barentshavet. Derfor er det vigtigt, at blikket nu rettes mod den flådebase-rede oprustning med de risici, som den indebærer for os.

Flådeoprustningen frembyder et helt særligt problem for de nordiske lande. Det er her, den sovjetiske flåde er stationeret, for her er to af de få adgangsveje til verdenshavene. USA er des-